

droges af det, der var dybest i dem begge — Hadedet til den Kirke, der havde kastet Skygge over deres Ungdom. Og Per gjorde ingen Røverkule af sit Hjerte. Han udtalte sig om sine Følelser med en naiv Aabenhjertighed, der efterhaanden vandt ham — om ikke hendes Sympati, saa dog hendes Overbærenhed. I Virkeligheden ledede hun i denne Tid hans Udvikling langt mere, end hun selv anede. Men heller ikke Per havde nogen rigtig Forstaaelse af den Indflydelse, hendes overlegne Personlighed var ved at faa paa ham. Med al sin Respekt for hende begreb han derfor heller ikke rigtig den overordentlige Hyldest, hun fra visse Sider var Genstand for, f. Eks. paa Husets store Modtagelsesaftener, hvor saa mange af det liberale Partis Bedstemænd var tilstede. Mens Nanny ved saadanne Lejligheder foer overgivet gennem Stuerne med Literaterne Balling og Povl Berger og den Slags Narrefølge, samlede Jakobe trods sit afmaalte, til Tider afvisende Væsen Selskabets Spidser om sin Stol, og de virkelige Berømtheder, Universitetsprofessorerne og de mange ansete Læger, der udgjorde en saa betydningsfuld Del af Hovedstadens allerede ganske indflydelsesrige Fremgangsparti. Engang hørte han endog en af disse Folk udbryde i Beklagelser over, at en Kvinde af saa megen Aand og med saa mange Kundskaber ikke syntes tilsinds at gøre nogen Mand lykkelig. „Forresten, hvem skulde hun gifte sig med?“ havde Manden bagefter selv indvendt. „Hun, der i sit Væsen har saa meget dronningeagtigt, burde jo i det mindste have en Prins. Denne kedelige Eybert er da i hvert Fald ikke noget for hende.“ Disse Ord gjorde, skønt udtalte i Spøg, et alvorligt Indtryk paa Per og paavirkede lidt efter lidt hans Bedøm-